

A LA JOAQUIMA

Tot va començar dansant sardanes.

Només en veure'l vas comprendre
que amb ell t'havies de casar.

Vàreu fer repicar les campanes
i la vostra història començà.

Aviat vàreu entendre
que només cinc sentiments
fan que una relació perduri en el temps:
respecte, fidelitat, comprensió,
atracció i estimació.

Recordant els primers dies de la vostra relació
et reconforta una forta emoció,
la mateixa que surt del teu cor
quan celebres Sant Jordi, el nostre patró.

JAN PALOMINO

NAVEGANT

El so del mar, onades de records
acompanyades d'una esmorteïda melodia de vals
***aprenent que quant més lluny arribis,
més t'adonaràs de tot el que has ignorat.***

Nascut amb la irreversible mort a les espatlles,
navego batallant sobre el mar de la vida,
***lluitant pel que tu vols,
perds o guanyes;
si no ho intentes,
perds segur.***

***La vellesa m'ha fet viure moltes experiències,
la joventut també,
ara m'envaeix
el desig de ser jove sabent tot el que he après.***

Segueixo navegant,
acompanyat de la seva dolça melodia,
m'imagino el seu bell i delicat ***rostre,***
ningú vol separar-se de les persones que vol.
El 6 d'abril vaig tornar a néixer,
***quan ella se'n va anar,
una part de mi, també.***

Aquesta melodia m'ha anat acompanyant tot el viatge,
repetitiva i harmoniosa,
m'acompanya a la posta de sol,
sabent que el sol no mor.

***M'agradaria ser jove sabent tot
el que de la vida he après.***

NEUS PRADOS I VICENTE BUET

RECORDS DE POESIA

Només vaig veure't un cop
però em vas explicar els teus records,
que a través de la poesia
recordo cada dia:

*Una niña huerfanita
preguntaba a su papá
un tanto extrañada:
"¿Por qué no tengo mamá?"
Papá quedó anonadado
sin saber qué contestar.
"¿Por qué no tengo mamá?
Es cierto que tu me cuidas,
de esto no puedo dudar
Pero la echo mucho de menos."*

*La pregunta le ha dejado
casi sin poder hablar.
Transcurridos unos instantes
se decide a contestar:
"Mamá era muy buena
y al cielo quiso volar".*

*El papá la coge en brazos
para poderla ayudar,
y mamá desde el cielo
a los dos pudo abrazar.
Y el niño Jesús contento
a gloria replicará.*

I jo em pregunto des d'aquell dia
qui era aquesta nena
que del teu cor sortia.

**NÚRIA PANIGUA
JOAQUINA SÁNCHEZ**

A la residència El Mirador

QUÈ FARÍEM?

**“- Que faríem sense vosaltres?
-I nosaltres sense vosaltres ?”**

Aquesta és la pregunta,
un cercle que es tanca
en què al començament
ho veus tot negre,
i cada dia és una mica més clar.
L'entrada no és fàcil,
plores,
et sents malament,
tens insomni...
i trobes a faltar la gent que estimes.

Tot et cau a sobre,
tothom és desconegut;
passen els dies i t'adones
que la gent és com tu.
I comences a veure una gran família
allà on ho veies tot perdut.

Arribats en aquest punt,
reflexiones sobre la vida
i veus que al final
tots els esforços i totes les penes
s'han acabat,
i ara només queda temps per gaudir.

RAMONA CABASSES i AMALIA LEON

NÚRIA GONZÁLEZ, LIA COSTA, ANGELA ROSADO.

M'ESTIMARÀS?

Quin avenir ens espera?
Ara ets tu,
però i si demà sóc jo?
M'estimaràs, no?
M'estimaràs tant com el blat
estima les carícies de l'aire.
M'estimaràs tant com un nen
estima el pa en temps de guerra.
M'estimaràs tant com una núvia
estima el seu vestit blanc de puresa.

Malgrat la fam que estem vivint,
em seguiràs estimant?
Estic segura que em un futur llunyà,
quan ja no quedi res,
quan l'aire no pugui acariciar el blat,
quan el nen ja no estimi el pa,
quan la núvia no es casi amb puresa...
em seguiràs estimant.

**ELENA JURADO I MAR DOMÍNGUEZ
MARIA ASUNCIÓ JOAQUÍN I CARME LECHA BADIA**

RECORDS

Quan jo tenia quinze anys

sortia la lluna

i el seu raig de foc

aixecava poc a poc

el tap de la comuna.

Això tota l'estona repetien
fent memòria del que viscut havien.

A la Pepita ballar li agradava,
a la Teresa la moto li apassionava,
i en Quimet per la platja
mil voltes donava.

Així la seva joventut enyoraven,
perquè quan tenien quinze anys

sortia la lluna

i el seu raig de foc

aixecava poc a poc

el tap de la comuna.

**AINA CASAS , ÍNGRID LATORRE I AINHOA RODRÍGUEZ
TERESA FIGUERES, PEPITA LLOVERA I JOAQUIM TARRAGÓ**

EL MÓN

Venim d'un món en què no es pot ni confiar,
on et poden ferir per treure't uns quants calers,
on per ser com ets et poden maltractar,
on et maten per no res,
on violen les noies per vestir-se com volen,
on et fan culpable malgrat ser innocent.

Han canviat tant les coses des de la guerra?
No ho creiem!

Abans, sorties del teu país per evitar la mort,
per trobar un lloc millor,
sense fam, sense bombardejos,
sense dolor, sense mort.

Ara la gent viatja,
explora cultures, nous mons i nova gent,
i tot... per desconnectar.

Nova York, Califòrnia i Washington
que abans eren llunyanes, ara són a prop.

El món se'ns ha fet petit,
però continua essent injust!

MAGGIE PLAMENOVA I ALBA CHAVES

PEPITA, LORENZA I JOAN CARLES

RECORDANT LA VIDA

Des d'aquells ulls blaus,
unes grans històries ens van arribar.

Pensant en la infantesa,
del menjar i la cuina ens van explicar
que vivien com podien amb més de cinc germans.

De la joventut recorden amb felicitat
les hores que passaven cuinant
la famosa paella
que tots els familiars recordaran.

Amb els passos dobles
passaven tardes sense parar.
Des d'aquells radiocassets
l'Antonio Molina i la Dolores Abril
a casa seva no deixaven de sonar.

El record d'aquells homes
ben viu, amb elles sempre està,
amb el present d'un anell o un collar
no els deixen de recordar.

JUANA CARRERAS i ESTRELLA NAVARRO
AMANDA VALLMAJOR, JULIA RECODER i NEUS AGULLÓ

POEMA

Una experiència molt bonica
vam viure a la residència El Mirador.

Vam conèixer la Victòria
i ens va explicar la seva història.
També en Francisco ens va acompanyar
i com havia anat vivint ens va explicar.

La guerra civil tots dos van passar
i anècdotes viscudes en van recordar.

En Dani i en Gerard
aquest poema estem creant
perquè amb aquesta història
el premi puguem guanyar.

Moltes gràcies Victòria i Francisco
per l'explicació que ens van donar
i per ajudar-nos a entendre
un passat que nosaltres no hem viscut.

VICTÒRIA CASANOVA I FRANCISCO

DANI I GERARD